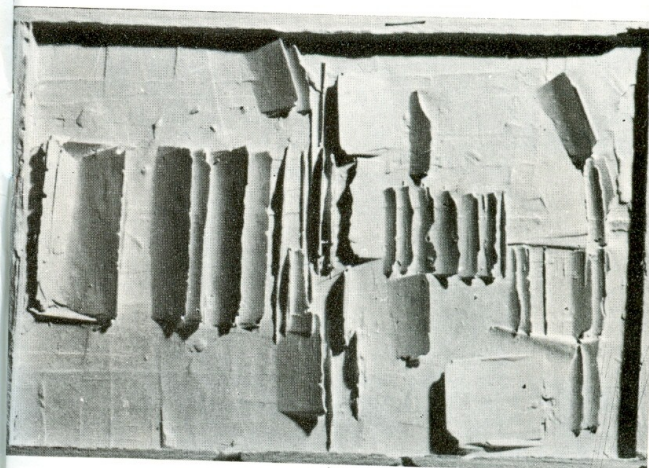
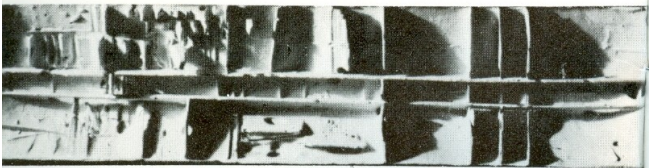
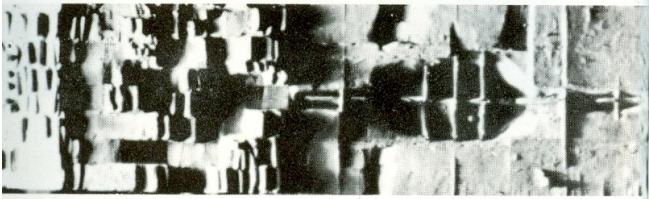
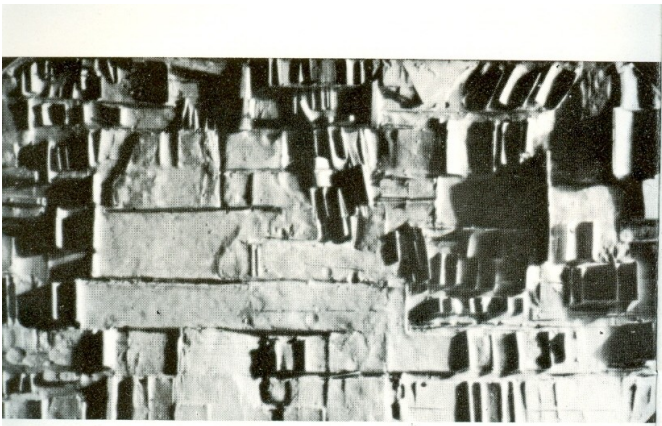

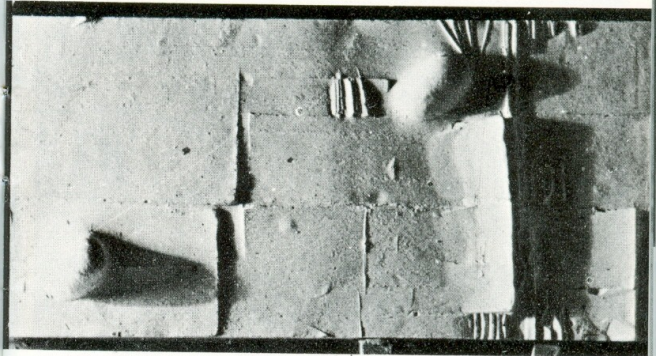
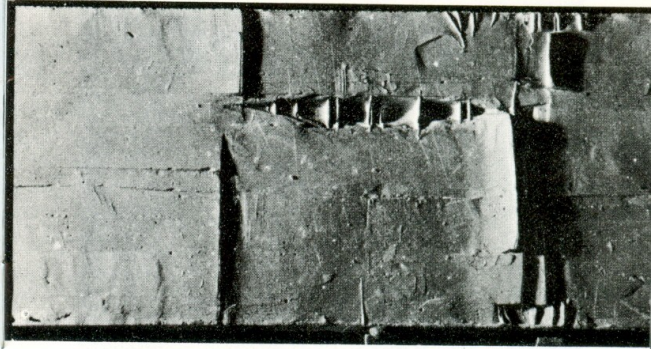
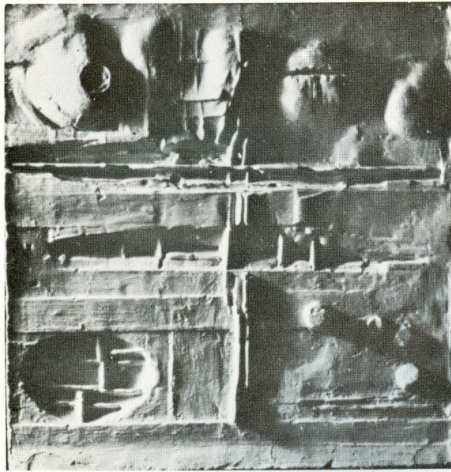
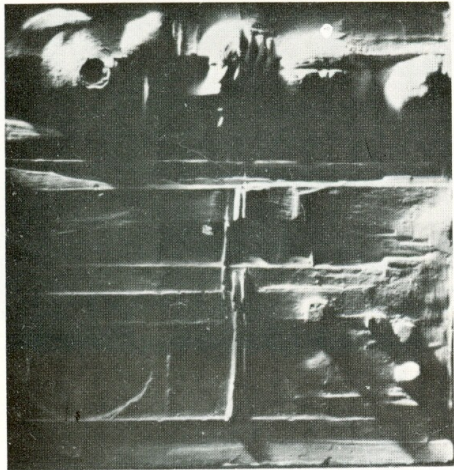
ΚΟΣΜΑΣ ΕΝΑΚΗΣ

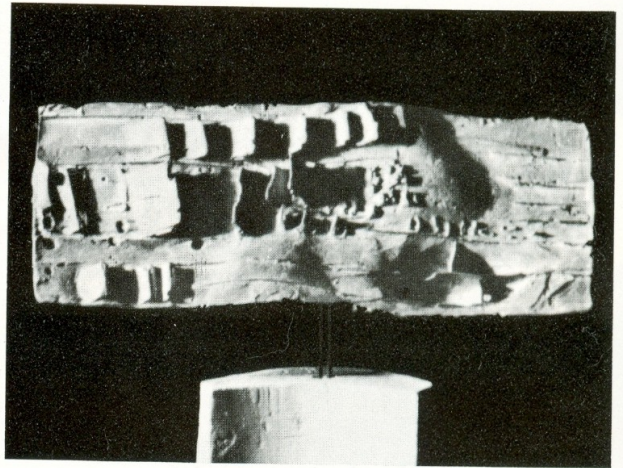
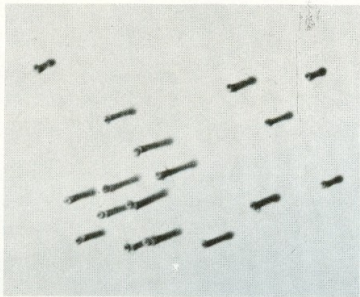
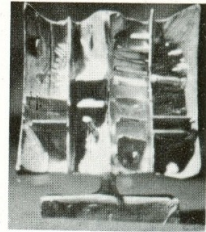
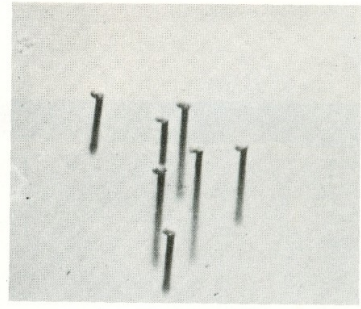
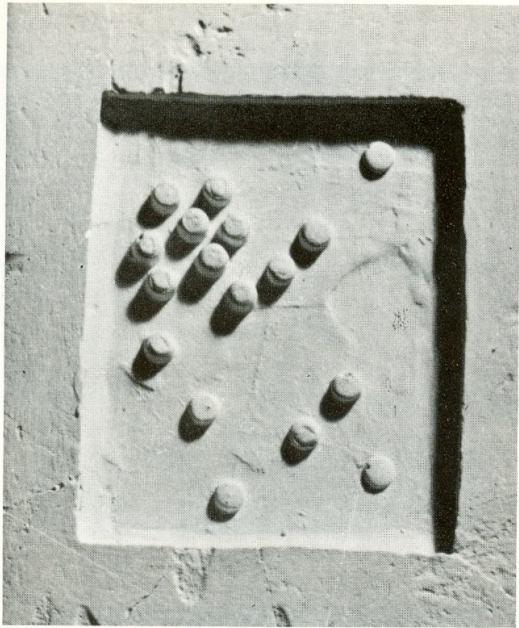

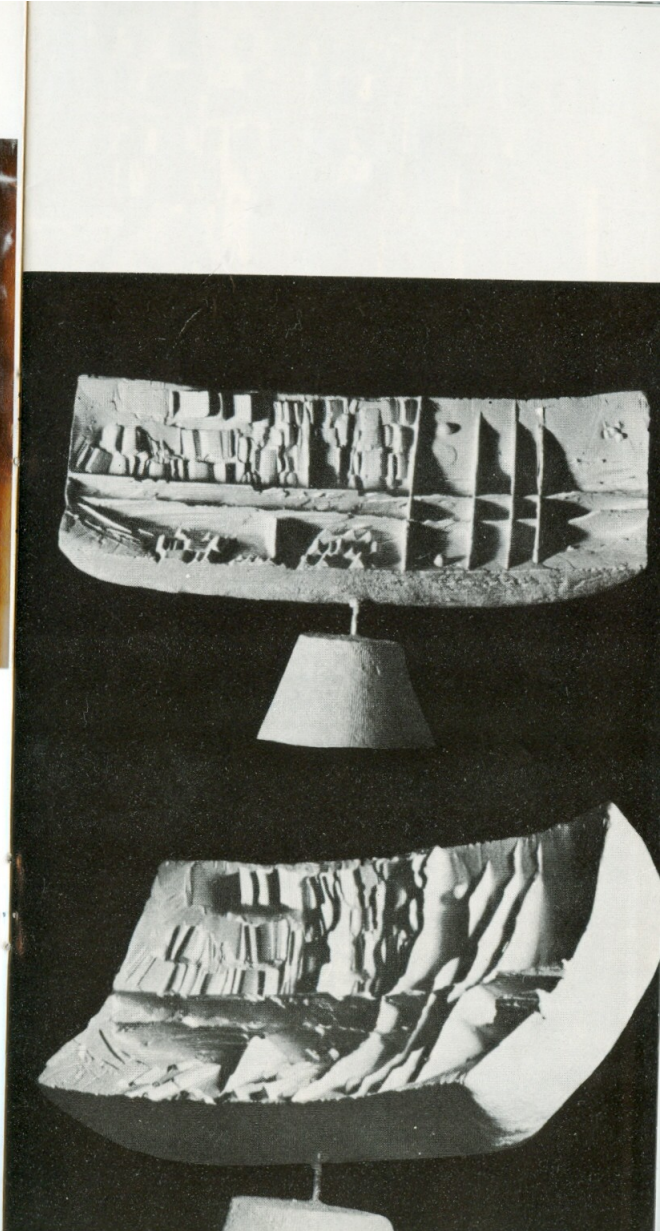
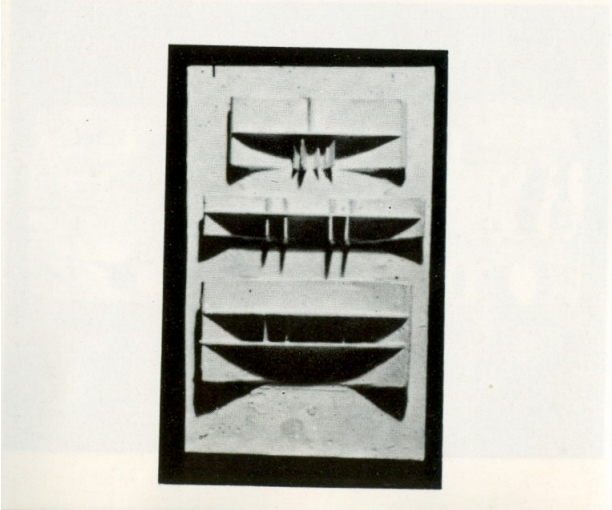
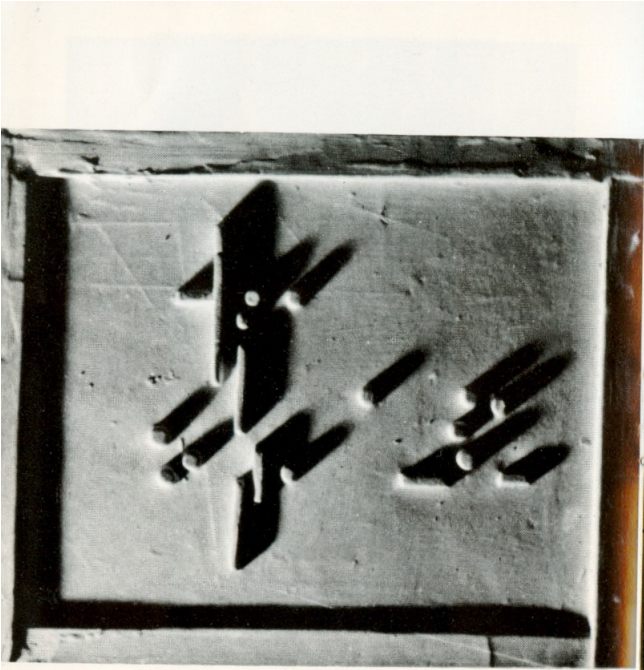

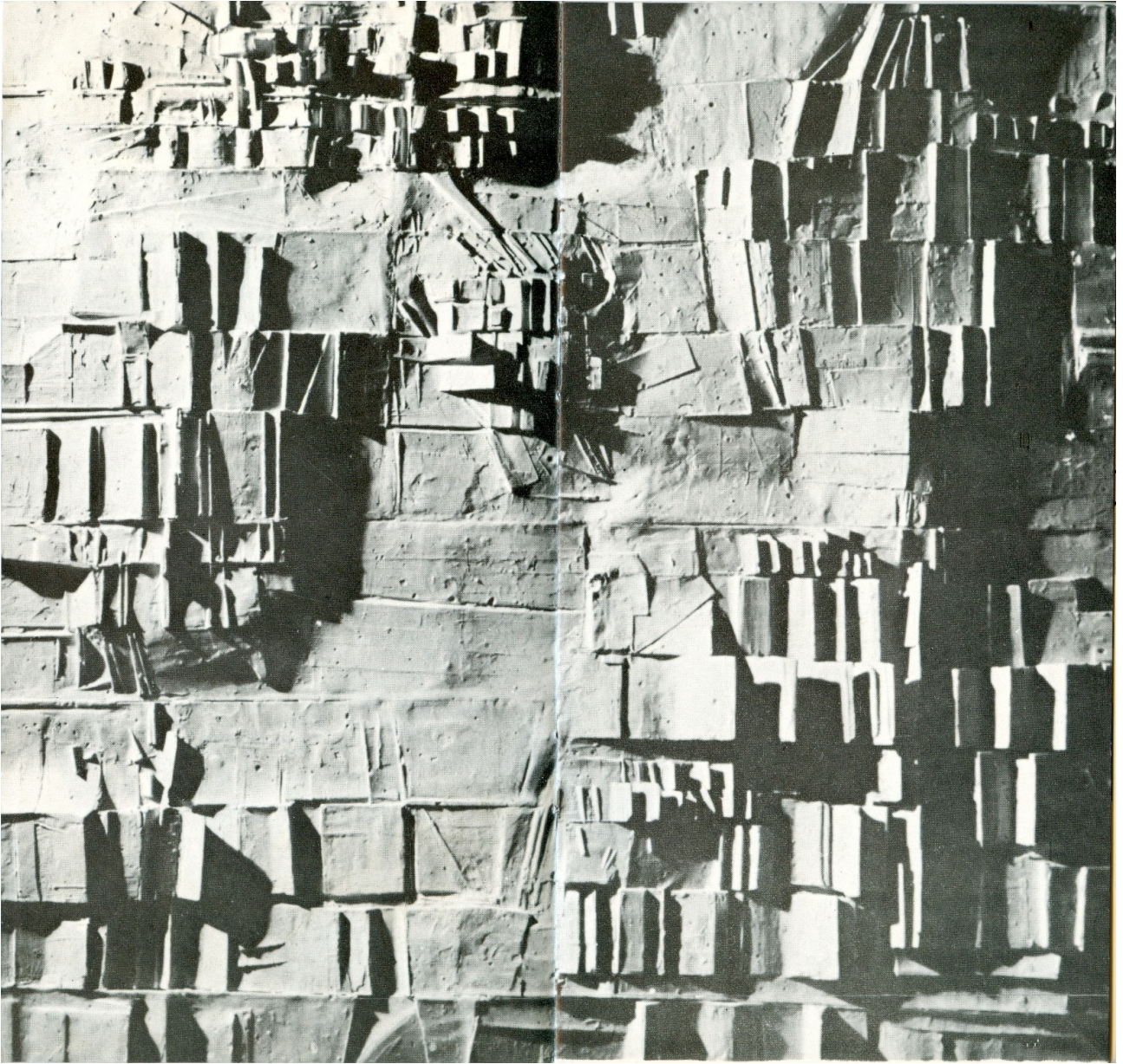
GALERIE ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ — ΑΘΗΝΑ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1971

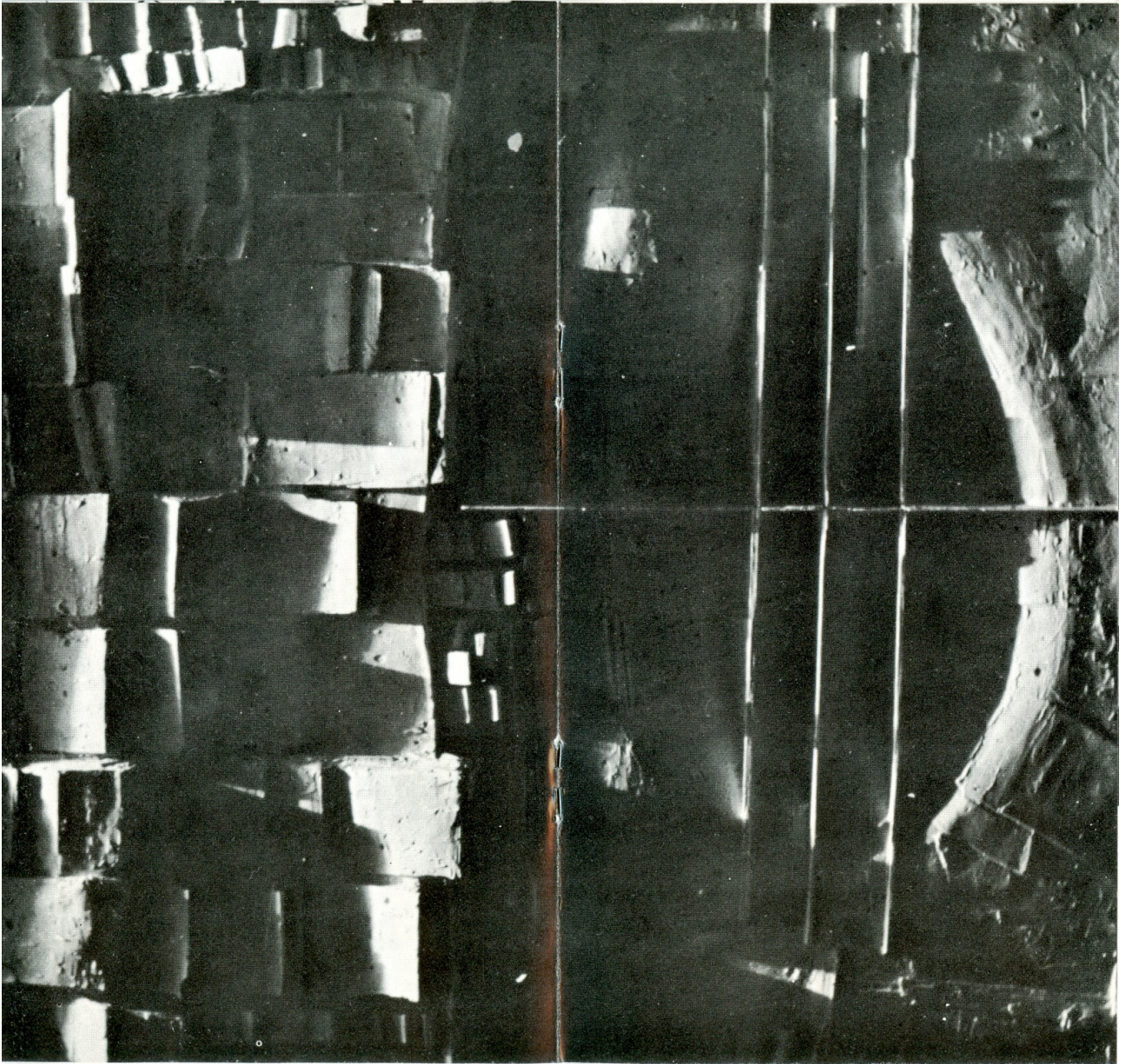

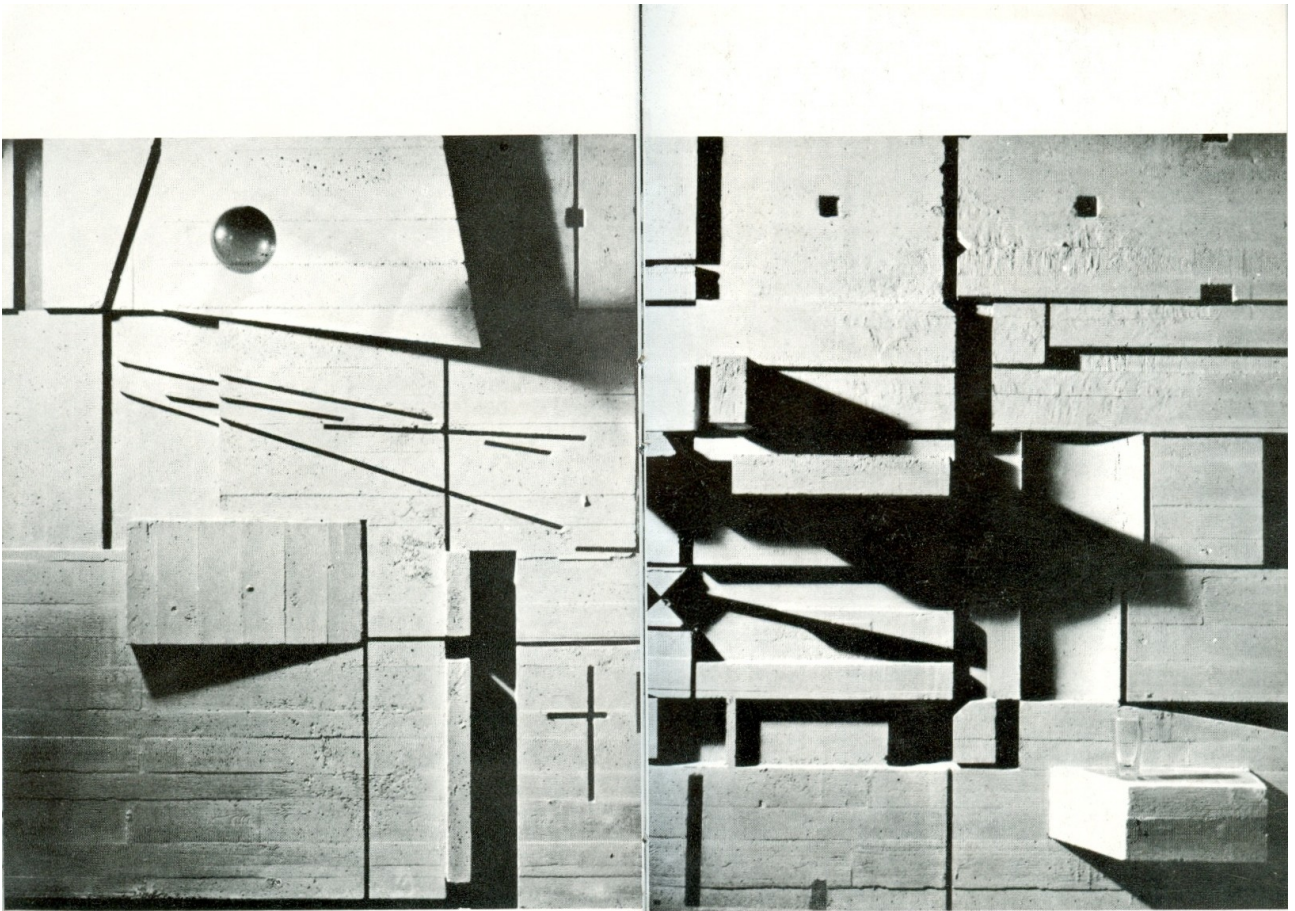

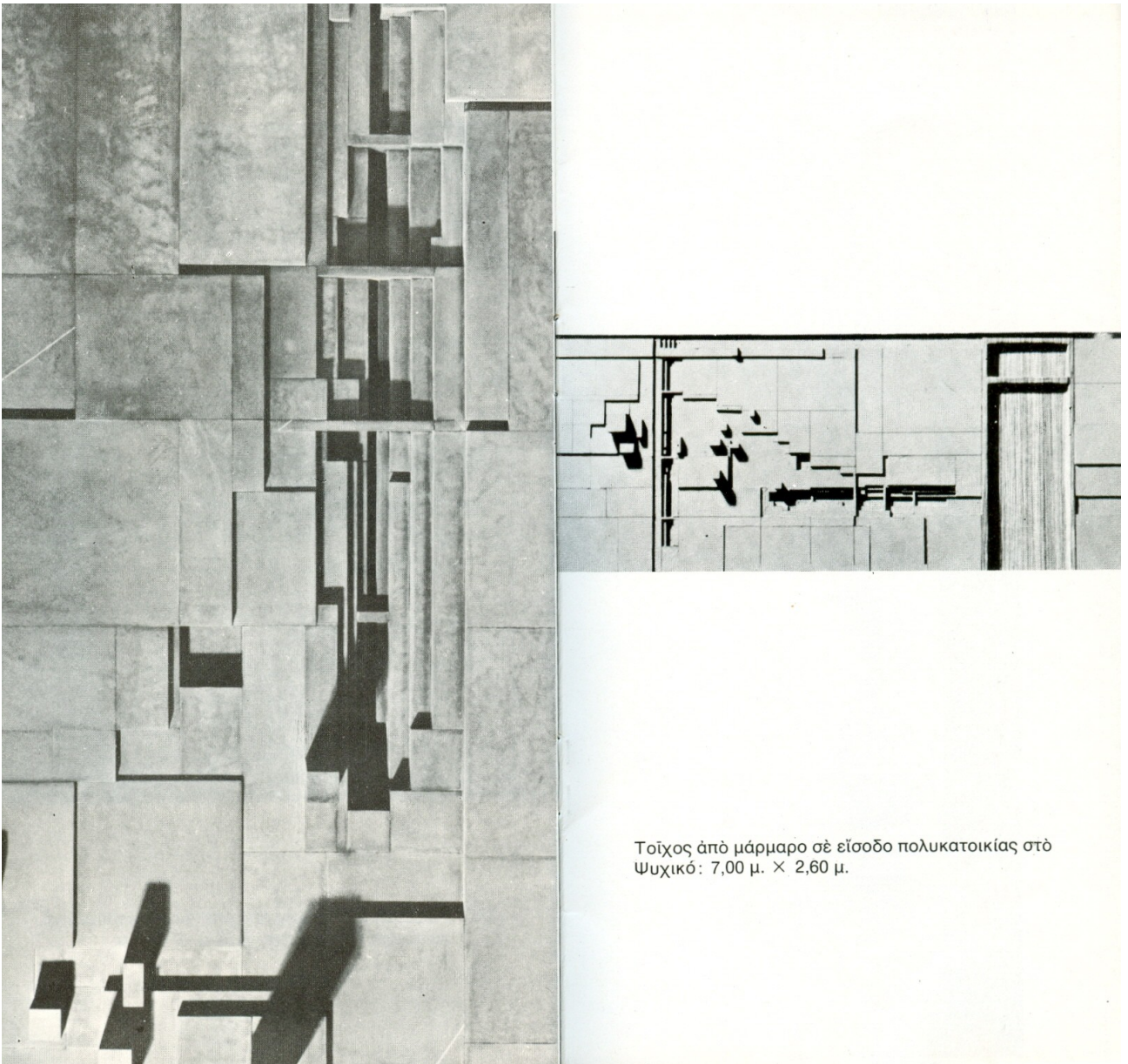

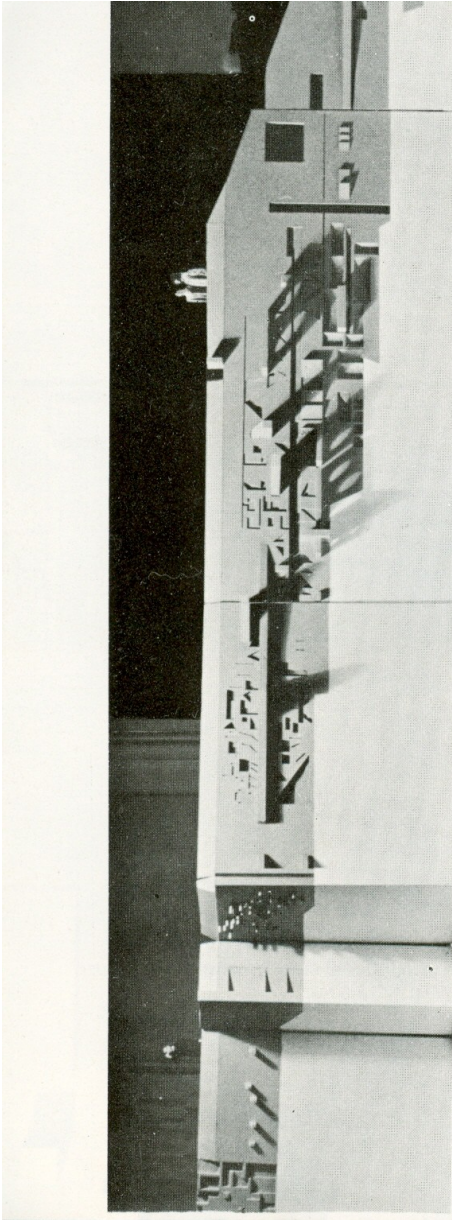

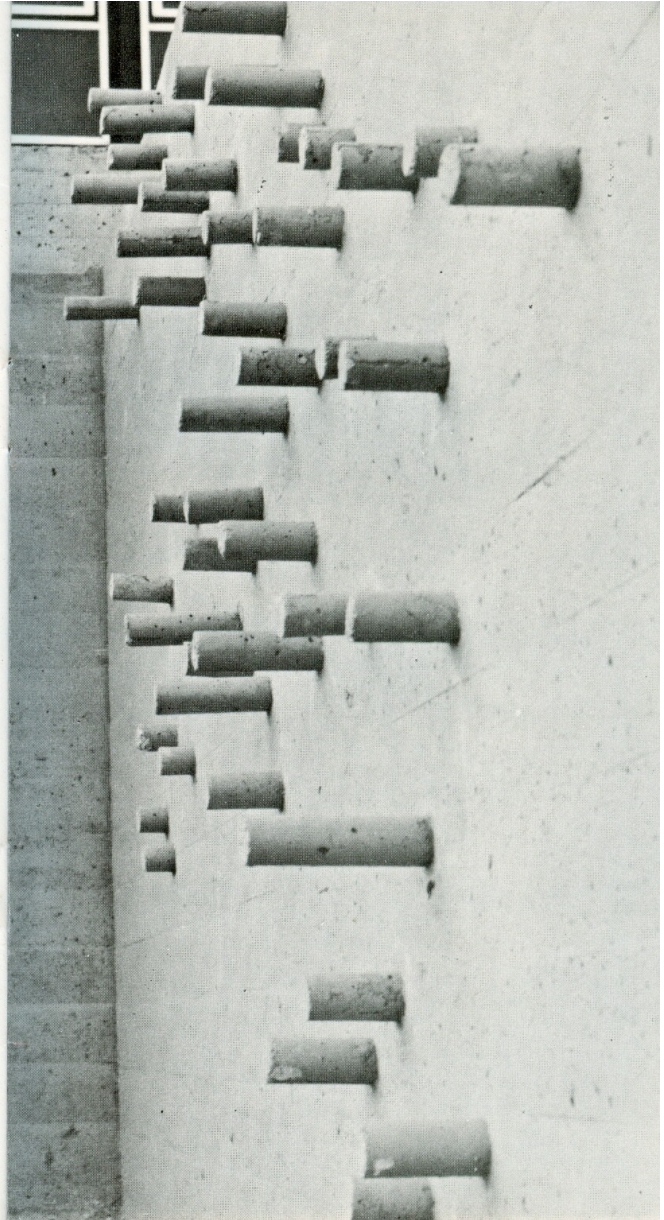
Λεπτομέρειες τοίχου από μπετόν στο καθημερινό
κατοικίας στην Αθήνα: 9,50 μ. × 2,60 μ.

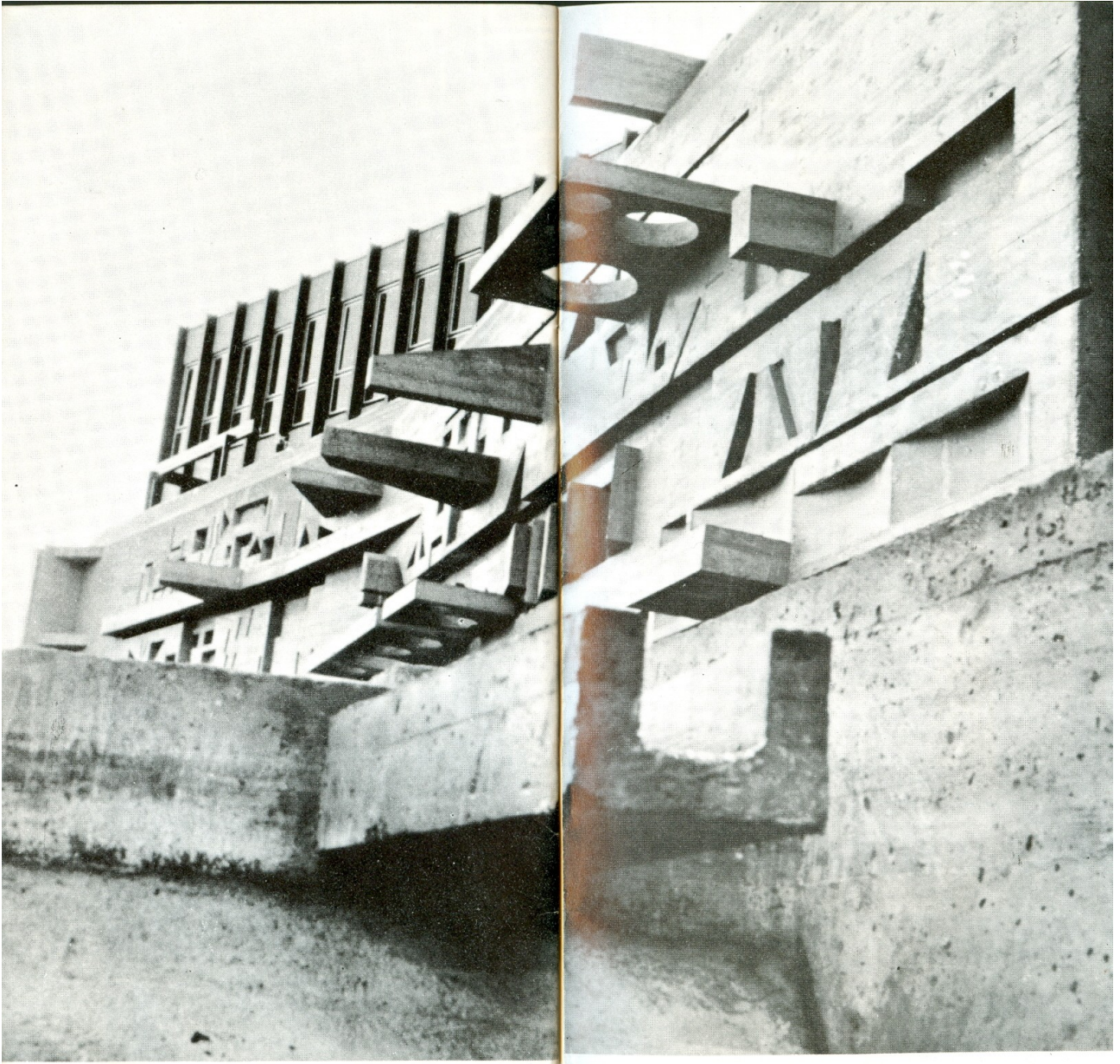

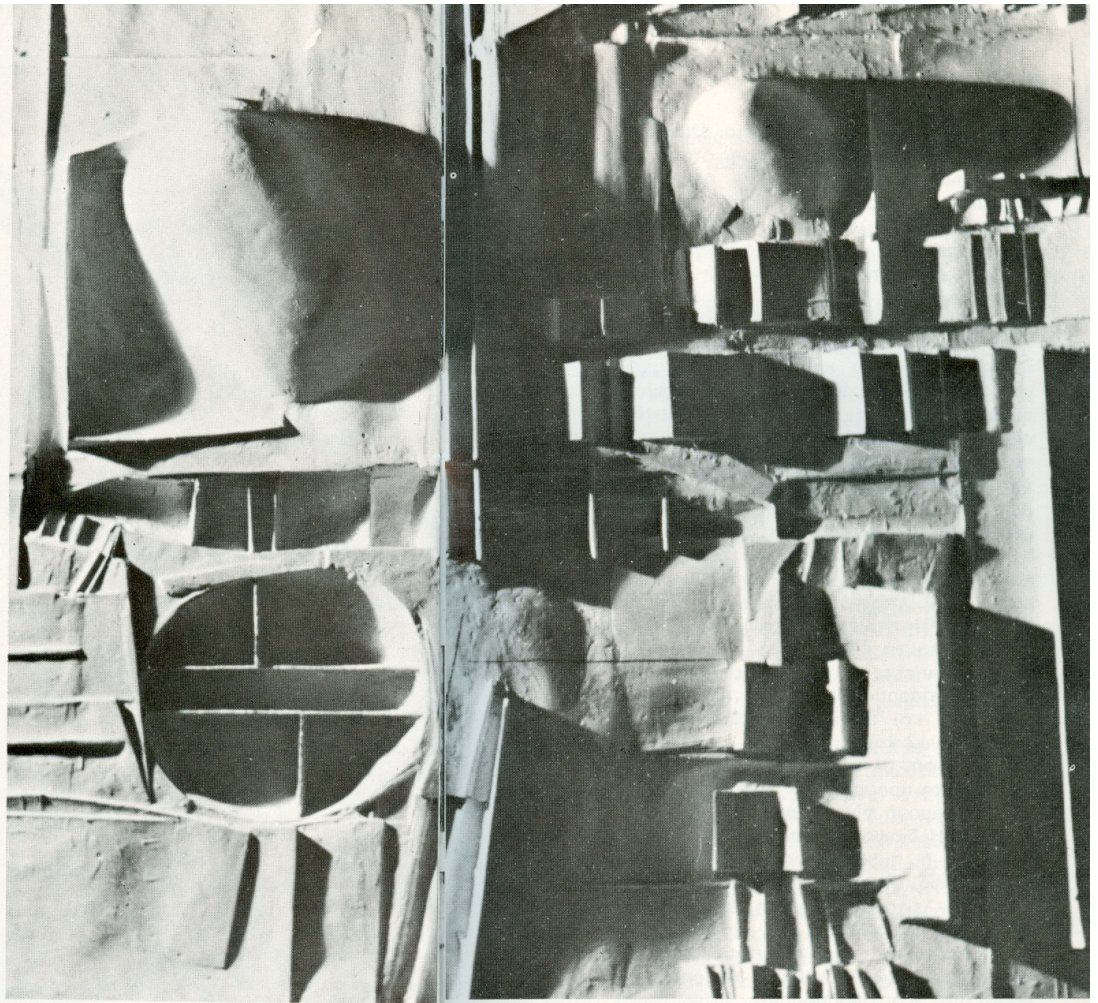
Τοίχος από μάρμαρο σέ είσοδο πολυκατοικίας στό
Ψυχικό: 7,00 μ. × 2,60 μ.

Μακέτα τοίχου από μπέτον και λίμνες στο εργοστάσιο Abbott στη Μαδρίτη. Συνολικό μήκος 39,00 μ.
Στις επόμενες σελίδες φωτογραφίες του έργου πραγματοποιημένου.

Λεπτομέρεια αναγλύφου πάνω από τζάκι
στο καθημερινό κατοικίας στην Ἀθήνα.
Πολυεστέρας: 3,00 μ. × 1,20 μ.

I. Στη γλυπτική ή δυνατότητα επίτευξης οργανικής σύνθεσης γίνεται μεγαλύτερη όταν χρησιμοποιείται ένα μοναδικό στοιχείο που αλλάζει μορφές και πληθαίνει σε στοιχεία μικρά και μεγάλα, ψηλά-βαθεία, στρογγυλά-μυτερά, συνδυασμένα πυκνότερα ή αραιότερα σε σύνολα ή ομάδες. Αυτό δημιουργεί «ρυθμό μέσα από την έναλλαγή κλιμάκων και σχετικών μεγεθών».

Τα βαθύτερα και ψηλότερα στοιχεία σχηματίζουν σκληρές και πυκνές έναλλαγές φωτισκιάσεων, ενώ τα ρηχότερα και χαμηλότερα, μαλακές και άραιες. Με την κίνηση του φωτός, φυσικού ή τεχνητού, τα σύνολα, συνθεμένα σε άλυσπητή συνέχεια ή σε νησίδες, παραλλάσσουν την ύφή τους συνεχώς χωρίς να αλλάζει η βασική σύνθεση: ένας εύελικτος κινήτος κανάθος έναλλαγών προστίθεται πάνω στη στέρεη και ακίνητη σύνθεση των στοιχείων και επηρεάζει το χρωματισμό της ποιότητας της σύνθεσης. 'Η ίδια αυτή οργανική σύνθεση, θα μπορούσε να πει κανείς, υπάρχει και στη φύση, όπως τα πυκνά και άραια σημεία στο ανθρώπινο σώμα, σε ένα δάσος, σε μια βραχώδη περιοχή, σε μια πόλη ή τα μόρια σε ένα αέριο. Όλα τα στοιχεία της ταιριάζουν μεταξύ τους γιατί εξυπηρετούν λειτουργίες του ίδιου του στοιχείου, προσαρμόζονται στις ανάγκες των γειτονικών τους και αποτελούν τελικά ένα συνεχές σύνολο, οργανικό και λειτουργικό.

II. 'Η μορφή, σε ευρύτερη έννοια, δημιουργείται από την ανάγκη προσαρμογής του ενός ως προς τα άλλα. 'Η προσαρμογή γίνεται από οργανική και λειτουργική ανάγκη. 'Η διαφορά είναι ότι στη φύση και στους ανθρώπους ή προσαρμογή παρουσιάζεται με τελειωμένη μορφή. Είμαστε όμως σχεδόν βέβαιοι ότι η οργανική και λειτουργική μάχη έχει συμβεί σε κάποια φάση, με αποτέλεσμα μια προσωρινή προσαρμογή, που διατηρείται μέχρι την εμφάνιση νέων οργανικών και λειτουργικών αναγκών, οι οποίες θα προκαλέσουν μια νέα προσαρμογή. Στην τέχνη όμως δεν αρκεί η παράσταση της μορφής. 'Η μάχη προσαρμογής πρέπει να παρασταθεί με κατάλληλα μέσα, έτσι ώστε να εμφανίζονται οι δυνάμεις που προκάλεσαν το αποτέλεσμα.

Στη φύση οι δυνάμεις είναι άμεσες, ενώ στην τέχνη είναι έμμεσες και άφορουν καθαρά τον άνθρωπο και την ψυχροσύνθεσή του. Το αποτέλεσμα που προκλήθηκε από τις δυνάμεις εμφανίζεται στην τέχνη σαν μια «τάση». Το έργο βρίσκεται σε έντατική κατάσταση. Τουλάχιστο έτσι θα πρέπει να είναι ένα έργο τέχνης.

Δεν θα πρέπει να ξεχνάει κανείς τη σχέση των διαφόρων κλιμάκων, που στη γλυπτική άφορουν τον όγκο, ο οποίος εκφράζεται με τις πλατειές, στρογγυλές και μαλακές επιφάνειες, τις σκληρές και τις λοιπές μορφές που κατά κάποιο τρόπο περιλαμβάνονται στους δύο γενικούς χαρακτηρισμούς: πυκνό και άραίο. 'Η έναλλαγή των κλιμάκων και των πυκνώσεων γεννάει «ρεύμα» διαφόρων «τάσεων», κι' αυτό δημιουργεί την εντύπωση μιας συνεχούς κίνησης στο έργο.

III. Το φως δίνει ύπαρξη στη γλυπτική, είτε φυσικό, είτε τεχνητό. Θα πρέπει όμως να είναι δυνατή ή εκλογή της θέσης του γλυπτικού έργου ως προς τον ήλιο όταν βρίσκεται στο ύπαιθρο και φωτίζεται από το φυσικό φως, αλλιώς θα πρέπει να μελετιέται ο τεχνητός φωτισμός που θα του ταιριάζει καλύτερα. Το τεχνητό φως θα βοηθούσε αν ήταν κινητό, με κίνηση είτε παράλληλη προς το έργο και γραμμική, είτε άλλης μορφής.

IV. Το γλυπτό που ενσωματώνεται σε ένα αρχιτεκτονικό έργο είτε είναι ελεύθερο και τοποθετείται κοντά στο αρχιτεκτονικό έργο, είτε είναι ανάγλυφο και ενσωματωμένο σ' αυτό. Και στις δύο περιπτώσεις θα πρέπει να συμβαίνει αυτό που διατυπώθηκε πριν. Θα πρέπει δηλαδή η «τάση» που θα δημιουργηθεί από την έναλλαγή των κλιμάκων να υπάρχει και στο γλυπτικό έργο αυτό καθ' έαυτο, αλλά και στο αρχιτεκτονικό, και μεταξύ των δύο αυτών πραγμάτων-συνόλων. Μ' άλλα λόγια, το γλυπτό δεν μπορεί να είναι ένα παθητικό διακοσμητικό αντικείμενο, ένα νεκρό σώμα μέσα στο σύνολο που το περιέχει. Πρέπει να είναι ένα ενεργητικό στοιχείο, που συμμετέχει κατά την κλίμακά του στην κίνηση της αρχιτεκτονικής σύνθεσης.